

Riksskattenämndens skrivelse om traktamenten

I skrivelse den 3 februari 1956 till finansministern har riksskattenämnden anfört följande.

Riksskattenämnden får härmed vördsamtt för Herr Statsrådet anmäla följande fråga.

Behandlingen i skattehänseende av traktamenten har under senare år ofta varit under diskussion bl. a. i riksdagen. I sitt betänkande nr 14 till 1955 års riksdag har bevillningsutskottet framhållit, att utskottet finner det angeläget att riksskattenämnden söker åstadkomma bättre förutsättningar för en tillämpning i praktiken av hithörande stadganden, varigenom tillika kraven på en rättvis och enhetlig rättstillämpning inom detta område kunde i möjligaste mån tillgodoses.

Då fråga är om resekostnads- och traktamentsersättningar göres i beskattningshänseende skillnad mellan statlig tjänst, å ena, samt kommunal och enskild tjänst, å andra sidan. Är fråga om statlig tjänst skola nämnda ersättningar icke upptagas som intäkt av tjänsten medan, å andra sidan, avdrag icke medges för de kostnader, som skola bestridas med ersättningen, även om ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande. I fråga om kommunal eller enskild tjänst skall däremot i princip den anvisade ersättningen upptagas såsom intäkt och de omkostnader, som skola bestridas med ersättningen, avdragas såsom omkostnader för tjänsten eller uppdraget. Såsom avdragsgill omkostnad skall därvid räknas (p. 3 av anv. till 33 § KL) — förutom kostnaden för själva resan — allenast den *ökning* i lev-

nadskostnaden, som förorsakats av vistelse utom den vanliga verksamhetsorten.

Anledningen till den principiellt olikartade behandlingen i skattehänseende av å ena sidan statliga resekostnads- och traktamentsersättningar och å andra sidan motsvarande ersättningar i kommunal och enskild tjänst torde vara att finna i följande förhållanden. De statliga ersättningarna ha — med hänsyn till formerna för fastställande av vederbörliga reglementen o. dyl. och till kontrollen över ersättningens fastställande i det enskilda fallet — presumrats vara så avvägda, att de genomsnittligt komma att täcka allenast den ökning i levnadskostnaderna, som i princip är avdragsgill. Ersättningar i kommunal och enskild tjänst däremot utgå efter en mångfald olika och för taxeringsmyndigheterna okontrollerbara grunder; på grund härav har motsvarande presumtion icke här kunnat göras. Skattemyndigheterna skola därför när det gäller dylika ersättningar — i princip — i varje enskilt fall kontrollera avdragsyrkandenas berättigande.

De olika reglerna för å ena sidan de statligt anställda och å andra sidan anställda i kommunal eller enskild tjänst leda självfallet till sakligt olika resultat för de båda gruppernas skattskyldiga. Skillnaden blir särskilt påfallande i fråga om vissa montörer och annan sådan personal, som regelmässigt återvänder till bostaden efter den dagliga arbetstidens slut. I fråga om dylika anställda blir traktamentet helt fritt för de statligt anställda, medan praktiskt taget intet avdrag medges för anställda i kommunal eller enskild tjänst.

I fråga om ersättningar av nu ifrågasatt slag, som utgå på grund av kommunal eller enskild tjänst, stadgas i anvisningarna till 32 § KL (punkt 4, tredje stycket)

1) att — om det kan antagas att anvisad ersättning beräknats med hänsyn till vad som skäligen kan anses normalt utgå till täckande av de omkostnader, som skola därmed bestridas — större avdrag än som svarar mot anvisad ersättning bör medgivas allenast om det visas att på grund av särskilda förhållanden ersättningen varit otillräcklig för sådana skäligen kostnader;

2) att å andra sidan i dylika fall ofta torde kunna antagas, att anvisad ersättning i sin helhet åtgått till de omkostnader, för vilka den avsetts, utan att särskild utredning i detta avseende behöver lämnas; samt

3) att avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen i regel torde böra medgivas i de fall, då ersättningen ej överstiger vad som av staten i motsvarande fall anvisas, vilket exempelvis lär vara förhållandet beträffande de resekostnadsersättningar, som i allmänhet utbetalas av de enskilda järnvägarna.

Då frågan om beskattningen av traktementen varit under diskussion har intresset i främsta rummet riktat sig mot den här ovan under 3) angivna bestämmelsen — i det följande benämnd "likställighetsregeln" — att avdrag i regel bör medgivas med belopp motsvarande den anvisade ersättningen om denna icke överstiger vad som av staten i motsvarande fall anvisas.

Sålunda framhöll bevillningsutskottet i det tidigare åberopade betänkandet nr 14 till 1955 års riksdag bl. a. följande:

"Beträffande de traktementen, som utgår till i enskild och kommunal tjänst an-

ställda, har det emellertid icke ansetts möjligt att undantaga dem från prövning vid beskattningen, då ju några av statsmakterna fastställda normer för dessa traktementen icke finnes. Utskottet vill emellertid understyrka, att taxeringsmyndigheterna vid denna prövning har att iakttaga den ovannämnda bestämmelsen, att avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen i regel torde böra medgivas i de fall, då ersättningen ej överstiger vad som av staten i motsvarande fall anvisas. Enligt utskottets mening bör sålunda taxeringsmyndigheternas prövning i första hand avse en undersökning, huruvida uppburna traktements- och resekostnadsersättningar kan anses överstiga vad som av staten i motsvarande fall anvisas. Därest detta med ledning av förefintliga uppgifter kan antagas icke vara fallet, torde som regel någon ytterligare specifikation på kostnaderna icke behöva infordras."

Det är dock flera omständigheter som här måste beaktas. För det första gäller avdragsrätten i princip allenast den av bortovaron från den vanliga verksamhetsorten betingade *ökningen* i levnadskostnaderna, alltså icke hela levnadskostnaden under resorna. Vidare måste beaktas, att man vid en jämförelse mellan statliga och andra traktementsersättningar icke blott har att taga hänsyn till traktementernas belopp för dag utan även till andra förhållanden, främst beräkningen av *antalet* dagar, för vilka traktementet utgått, i många fall, där icke-statligt traktementets belopp i och för sig icke behövt vålla någon diskussion, har beräkningen av antalet resdagar skett på ett för den anställde vida förmånligare sätt än om motsvarande statliga beräkningsgrunder kommit till användning. Slutligen sker i fråga om statliga befattningshavare i varje enskilt fall en nog-

grann prövning av befattningshavarens rätt att erhålla traktamente.

Bevillningsutskottet konstaterar i sitt ovan berörda betänkande, att beträffande de kommunala och enskilda traktamentena någon motsvarande prövning från statsmakternas sida icke äger rum. Därest taxeringsmyndigheternas möjligheter att granska det berättigade i avdrag för kostnader som täckes av traktamenten skulle upphävas, kunde detta lätt leda till ökade krav från de anställdas sida på traktamenten i stället för vanlig avlöning. En sådan utveckling vore givetvis icke önskvärd. Utskottet fann av det anförda framgå, att taxeringsmyndigheterna i vissa fall, såsom t. ex. i fråga om det uppgivna antalet resdagar, måste äga rätt att begära närmare uppgifter för kontroll av de skattskyldigas omkostnadsavdrag. Att avdrag icke finge medgivas med högre belopp än som motsvarades av de faktiska merkostnaderna syntes uppenbart.

Såvitt riksskattenämnden kan finna, innebär utskottets ovan sist citerade uttalande en väsentlig inskränkning i fråga om den rekommendation av likställighetsregelns tillämpning, som utskottet tidigare gjort. Beträffande de statliga traktamentena gäller ju nämligen skattefrihet även i de fall och till den del, som traktamentena — på grund av sparsam livsföring eller eljest — *icke* motsvaras av faktiska merkostnader. Att en dylik inskränkning av likställighetsregelns tillämpning verkligen varit avsedd, lär framgå av vad som förekom vid den debatt, som utspann sig i riksdagens andra kammare i samband med föredragningen av bevillningsutskottets nyssnämnda betänkande (andra kammarens protokoll 1955 nr 9 sid. 37 f.f.). Därvid uttalade utskottets ordförande, sedan han föror-

dat en ökad tillämpning av likställighetsregeln, bl. a. följande:

”Men man måste ha klart för sig, att så fort ett sådant här beslut överklagas måste prövningsnämnden kontrollera saken. Det kommer man inte ifrån. Enligt uppgifter som bevillningsutskottet har inhämtat — — — händer det mycket ofta att det utgår ett traktamente på exempelvis 10 kronor, men när så prövningsnämnden begär redovisning, kan det bara redovisas utgifter för 8 kronor. Då är ju prövningsnämnden tvingad att ta upp de två kronorna till beskattning. Samma är givetvis förhållandet, om man har ett dagtraktamente på 20 kronor och sedan när prövningsnämnden sätter i gång sin apparat, redovisar att man inte gjort av med mer än 15 kronor. Då blir man fast för 5 kronors taxering.

Vi måste ju komma ihåg, att när vederbörande skattskyldige inte kan få sina uppgifter att stämma, så är detta inte taxeringsnämndens och prövningsnämndens fel, utan felet ligger i de flesta fall hos deklaranterna.”

De sålunda citerade uttalandena måste innebära, å ena sidan, att man vill nå en ökad tillämpning av likställighetsregeln, å andra sidan, att man i fråga om anställda i kommunal eller enskild tjänst i princip icke vill släppa kravet på att avdrag skall medgivas endast för de faktiska — och specifikt redovisade — merkostnaderna. Dessa krav äro svåröfrenliga. Som redan nämnts överstiga nämligen de statliga traktamentena icke sällan den statsanställdes faktiska merkostnader under för rättningen. Det torde i detta sammanhang räcka med att peka på den omständigheten att de faktiska merkostnaderna ju i allmänhet äro beroende av den anställdes civilstånd, medan traktamentsersättningarna i regel icke avvägs med hänsyn därtill. Icke heller kan man bortse från att olika människor hava olika an-

språk i fråga om sin standard. I den mån en statstjänsteman av den ena eller andra anledningen gör en besparing å sitt traktamente utgör detta belopp ett skattefritt inkomstillskott för honom.

Då man i diskussionen rekommenderar likställighetsregeln utgår man vanligen från att det icke föreligger svårighet att avgöra "vad som av staten i motsvarande fall anvisas". Då det gäller de statliga traktamentena, sådana de äro bestämda i det allmänna resereglementet, torde visserligen en jämförelse relativt lätt kunna göras. Emellertid gäller, enligt punkt 5 av anvisningar till 32 § KL, att med av staten anvisad traktamentsersättning förstås vad som enligt resereglementet m. fl. författningar eller särskilt av Kungl. Maj:ts eller vederbörande myndighet meddelat beslut utgår såsom traktamentsersättning för förrättning i statens ärenden å annan ort än bostads- eller stationsorten. I enlighet härmed förekomma, vid sidan av det allmänna resereglementet, en mångfald andra traktamentsbestämmelser bl. a. i åtskilliga kollektivavtal, där statlig myndighet är part. Dessa senare traktamentsbestämmelser växla i hög grad från avtal till avtal och torde i regel ha sin motsvarighet i kollektivavtal inom den privata sektorn av arbetsmarknaden. Av en härvid såsom *bilaga 1* fogad sammanställning av hithörande bestämmelser i några statliga kollektivavtal torde framgå, att däri intagna, såsom traktamenten o. d. betecknade förmåner i viss utsträckning mera hava karaktär av lönetillägg än ersättning för vissa med tjänsten förenade avdragsgilla merkostnader. Men då ersättningarna betecknats såsom traktamenten, lär det vara naturligt att regeringsrätten (se t. ex. RÅ 1950 not. Fi 1283) jämställt på grund av statligt kol-

lektivavtal utgående traktamentsersättning med övriga statliga traktamentsersättningar, för vilka skatteplikt icke föreligger.

Det förhållandet att hos statlig myndighet kollektivanställd personal stundom erhåller viss del av sin avlöning i form av icke skattepliktiga traktamentsersättningar, medan privatanställda inom samma fack skola upptaga hela sin lön såsom skattepliktig intäkt och blott efter företedd utredning erhåller avdrag för faktiska (ofta obetydliga) merkostnader har vållat irritation, varom bl. a. motioner vid 1955 och tidigare års riksdagar bära vittne. Å andra sidan är det förståeligt att beskattningsmyndigheterna varit obenägra att i dessa fall tillämpa likställighetsregeln utan i stället ansett sig hava anledning att begära specifikation på de skattskyldigas ifrågavarande kostnader och att — i enlighet med den i p. 3 av anv. till 33 § KL intagna huvudregeln — icke medgiva avdrag med högre belopp än de faktiska merkostnaderna. Härvid hava beskattningsmyndigheterna funnit sig hava stöd i avgöranden i regeringsrätten (jfr exv. Kungl. Maj:ts utslag den 4 mars 1955 på besvär av elektrikern Folke Westling och den 18 mars 1955 på besvär av muraren Willy Verner Bech; RÅ not. Fi 434 och 588). Förhållandet torde väl i själva verket närmast vara det, att man ansett den i fråga om de statliga traktamentena gällande särregeln ofta innebära en avvikelse från eljest vid taxeringen tillämpade principer, men att man icke mot lagens klara ord ansett sig kunna ingripa mot de statliga traktamentena. Däremot har man beträffande icke statliga traktamenten undvikit att tillämpa likställighetsregeln i andra fall än där

ersättningen ansetts rimlig i förhållande till de avdragsgilla kostnaderna.

Bevillningsutskottet har, såsom förut nämnts, i sitt betänkande nr 14 år 1955 framhållit, att utskottet finner det angeläget, att riksskattenämnden söker åstadkomma bättre förutsättningar för en tillämpning i praktiken av likställighetsregeln. Detta uttalande synes innebära en rekommendation att riksskattenämnden bör, av rättviseskäl och i syfte att förenkla taxeringsförfarandet, verka för en utsträckning av tillämpningen av de för statsanställda gällande bestämmelserna till flertalet skattskyldiga. Därest uttalandet skall så förstås, vill riksskattenämnden erinra om att nämndens möjligheter att genom anvisningar påverka rättspraxis i sådan riktning äro begränsade. Det är regeringsrätten, som i samband med prövning av besvärsmål har det avgörande ordet vid tolkning av gällande lagbestämmelser och därmed för utformningen av rättspraxis. Då — som ovan nämnts — regeringsrätten synes avvisa en generell tillämpning av likställighetsregeln, torde det få anses uteslutet att riksskattenämnden skulle utfärda anvisningar av motsatt innebörd.

Med det sist sagda har riksskattenämnden emellertid icke velat göra gällande, att nämnden i och för sig skulle vara beredd att — vid *oförändrad* lagstiftning — utfärda anvisningar om generell tillämpning av likställighetsregeln. Tvärtom hyser riksskattenämnden, något som torde framgå av vad tidigare sagts, tvekan huruvida en dylik generell tillämpning av likställighetsregeln, såsom traktamentsinstitutionen utvecklat sig, är förenlig med de i anvisningarna till 33 § KL intagna bestämmelserna. Riksskattenämnden kan

vidare icke underlåta att peka på konsekvenserna av att traktamenten generellt undantagas från beskattning.

Traktamenten förekommer givetvis främst hos löntagare. Redan nu torde kunna förmärkas en viss strävan hos löntagarorganisationer att få avlöningsvillkoren så utformade, att en viss del av intäkterna rubriceras som traktamenten. Att denna strävan har samband med beskattningsförhållandena synes uppenbart. Det kan i detta sammanhang framhållas, att det ur arbetsgivarens synpunkt i regel är likgiltigt om ett utbetalt belopp betecknas som lön eller traktamente samt att man på vissa håll kunnat konstatera, att arbetsgivare underlåtit att i uppgifterna till taxeringsmyndigheterna om de anställdas avlöningsförmåner redovisa "traktamenten" och dylikt. Riksskattenämnden får här bl. a. hänvisa till en cirkulärskrivelse, som nämnden på sin tid tillställt taxeringsintendenterna i denna fråga. *Bilaga 2.*

Konsekvensen av det förhållandet, att ena parten kan göra en skattevinst genom att en förmån betecknas som traktamente medan förmånens beteckning saknar ekonomisk betydelse torde den andra parten, måste bli en frestelse för parterna att vid löneförhandlingar minska arbetsgivarepartens omkostnader och öka arbetstagarrens nettolön genom att icke höja bruttolönen utan i stället hänföra viss del därav till traktamenten, för vilka skattefrihet kan påräknas. Tendenser åt detta håll torde icke ha saknats. Skulle en mera generell tillämpning av likställighetsregeln komma till stånd, kan med det skatte-tänkande, som nu allmänt råder, befaras att tendensen övergår till regel.

De skattebelopp det här kan bli fråga om äro ingalunda obetydliga. Antalet

tjänstemän och arbetare i icke statlig tjänst torde uppgå till över 2.000.000. De traktamentsbelopp, som f. n. utgå på grund av bestämmelser i kollektivavtal och dylikt, uppgå ofta till avsevärda belopp; så t. ex. yrkades enligt ovannämnda utslag på besvär av Westling och Bech avdrag med 3.129 kronor respektive 1.989 kronor medan avdrag av regeringsrätten medgavs med 384 kronor respektive 18 kronor. Om, såsom riksskattenämnden befarar, en utsträckning av likställighetsregeln därjämte skulle medföra en ökning av traktamentsersättningarna torde skattebortfallet sålunda kunna bli avsevärt.

Riksskattenämnden vill emellertid icke med det ovan anförda göra gällande, att icke inom ramen för gällande lagstiftning och rättspraxis vissa åtgärder likväl kunna vidtagas i syfte att vinna ökad likformighet i taxeringen samtidigt som missnöjesanledningarna till en del undanröjas. Riksskatthenämnden har även — i angivna syfte — beslutat att såsom anvisning till ledning för taxeringsmyndigheterna göra de uttalanden, som framgå av härvid fogad *bilaga 3*. Intagen i Meddelanden från Riksskattenämnden nr 2 detta häfte sidan R 14.

Riksskattenämnden torde vidare kunna i begränsad utsträckning verka för en ökad tillämpning av likställighetsregeln, exv. i fråga om kommuners och landstings resetraktamenten. Man kan även tänka sig, att riksskattenämnden på företagets begäran granskar vissa större företags resereglementen och — om så befinnes möjligt — utfärdar en anvisning om att likställighetsregeln bör tillämpas i fråga om resetraktamenten, som utbetalas enligt de granskade och godkända reglementena.

All sådan verksamhet från nämndens

sida kan emellertid blott medföra en minskning av de bestående olägenheterna, icke ett undanröjande därav. För att komma till grunden med problemet synes andra åtgärder erforderliga. Om det anses önskvärt att likställighetsregeln skall generellt tillämpas i fråga om exv. traktamenten, som utgå på grund av kollektivavtal, torde en lagändring bära komma till stånd. En annan åtgärd, som skulle bidra till att underlätta en generell användning av likställighetsregeln, vore att de statliga traktamentsbestämmelserna gjordes mera enhetliga och att användningen av traktamenten i statliga kollektivavtal m. m. begränsades till sådana ersättningar, som odisputabelt utgjorde ersättning för den ökning i levnadskostnader, som den anställde får vidkännas på den grund att han vistas utom sin vanliga verksamhetsort. Detta torde förutsätta, att statlig skatteexpertis beredes tillfälle att i en eller annan form medverka vid utformandet av dylika traktamentsbestämmelser.

Det kan icke uteslutas, att missnöjet med att likställighetsregeln i vissa fall icke tillämpas mindre har sin grund i en känsla hos den skattskyldige att han får, objektivt sett, för litet avdrag än i en önskan att i detta hänseende komma i åtnjutande av samma förmåner som den statsanställda. I sådana fall skulle alltså missnöjet försvinna om särställningen för de statliga traktamentena slopades. En sådan åtgärd skulle å andra sidan innebära ökat arbete för taxeringsmyndigheterna med prövning av statsanställdas avdragsyrkanden och över huvud strida mot de förenklingssträvanden inom taxeringsförfarandet, som man f. n. vill på olika sätt befrämja.

Under åberopande av det anförda får

riksskattenämnden — som i nuvarande läge icke är beredd att framlägga förslag till ändrad författningsmässig reglering av frågan om avdragsrätt för traktamentsersättningar — härmed anmäla frågan

för Herr Statsrådet och därvid ifrågasätta, om icke nämnda fråga borde göras till föremål för närmare utredning genom 1950 års skattelagssakkunniga eller i annan lämplig ordning.

Bilaga 1.

Redogörelse för huvuddragen av bestämmelserna om traktamenten enligt vissa under år 1954 gällande *kollektivavtal*, i vilka statlig myndighet är arbetsgivarepart.

I. Vägarbetare:

- 1) traktamenten *för dag* under resor utom arbetstid till och från arbetsplatsen:
 - a) om avståndet är minst 8 km 5:50/dag
 - b) om blott ena resan är minst 8 km 2:75/dag
 - c) för dag med mindre än 6 timmars arbete om avståndet är minst 8 km 3:75/dag
 - d) om vägförvaltningen ordnar resan t. och fr. arbetet i bil varierar traktamentet mellan 1:80 och 3:90/dag, dock att inget traktamente utgår vid kombinationen egen färd högst 5 km + biltransport högst 15 km. Om egen färd understiger 5 km och transporten är 25—35 km är traktamentet 2:40/dag; skulle egen färd vara 5—8 km blir traktamentet i stället 3:—/dag osv.
- 2) traktamenten *för natt* utgår vid beordrad bortovaro med
 - a) i regel 3:50/natt
 - b) om logi med sängutrustning tillhandahålles 2:50/natt
 - c) om logi utan sänglinne tillhandahålles 3:—/natt

II. Reparator hos vägförvaltning:

Vid beordrat arbete utom eget vägmästarområde på minst 8 km avstånd utgår vid minst 6 timmars bortovaro traktamente — förutom reseers. och ers. för förlorad arbetsinkomst (under resan?) — med 10:50/dag.

21:—/dygn vid övernattnings.

Vid längre tids sammanhängande bortovaro minskas traktamentsbeloppen efter 15:e dygnet till 7:—/dag, 13:—/dygn vid övernattnings.

III. Vattenfallsstyrelsens elektriker:

Anm. Här angivna traktamentsbelopp avse vuxen arbetare; för minderåriga äro beloppen i vissa fall lägre.

- 1) För varje elektriker finnes fastställd en stationsort = en cirkel med 4 kms radie. Vid arbete utom stationsorten utgår traktamente med
 - i regel 50 öre pr arbetstimme
 - vid mer än 12 timmars bortovaro 75 öre pr arbetstimme(för sön- och helgdagar räknas traktamente i förekommande fall alltid efter minst 8 timmar).
- 2) Nattraktamente utgår — såvitt inte kostnadsfri inkvartering beredes — med 2:75/natt.

IV. Televerkets linjearbetare:

För dessa finnes en inre och en yttre traktamentsgräns. Den inre gränsen synes i allmänhet vara 3 km från hemorten; den yttre gränsen torde ligga vid 9 km. Vid bortovaro under mer än en timme utgår måltidspengar och i förekommande fall nattlogiersättning med

	måltidsp.	nattlogiers.
mellan inre och yttre gränsen	2:25	1:75
» yttre gränsen och 40 km fågelv. fr. telestationen	5:—	4:—
» 40—100 km	6:25	5:50
över 100 km	7:—	6:25

Anm. Natttraktamente utgår om arbetet skall fortsättas nästa dag och även om arbetaren på egen bekostnad återvänder hem.

V. SJ:s arbetare i biltrafikerörelsen:

Inga traktamenten utgå för bortovaro under dag under 6 timmar och under natt 2 timmar.

- 1) dagtraktamenten utgå vid bortovaro
 - 6—10 timmar 4 kr
 - 10—14 » *8 kr
 - 14—18 » *12 kr
 - hel dag = 18 timmar *16 kr
- 2) Natttraktamente utgår — därest fritt nattlogi icke tillhandahålles — med 11 kr/natt.
- 3) Vid bortovaro mer än 15 dygn utgår traktamente per (dag+natt) dygn med
 - a) under de första 15 dagarna (16+11) 27:—/dygn
 - b) därefter för familjeförsörjare (9+ 6) 15:—/dygn
 - c) för annan (6+ 6) 12:—/dygn
- 4) Vid linjekörning utöver 9 timmar utgår traktamente med 2:—/dag
- 5) Vid beställningskörning utgår särskilt dagtraktamente med
 - 6—10 tim. 4 kr
 - 10—14 tim. 8 kr
 - över 14 tim. 12 kr
 - flera dagar i följd 16 kr/dag
- 6) Vid utlandskörning utgå särskilda traktamenten.

VI. SJ:s banarbetare:

- 1) Vid arbete utom egen banmästaravd. m. m. utgår måltidspengar
 - minst 7 km avstånd 1 kr/tim. högst 8½ timmar
 - 5—7 » » mer än 6 timmar 3 kr/dag
 - » » 10 » 5 kr/dag

Natttraktamente utgår med 9 kr/natt eller — vid beräknad längre bortovaro — 5 kr/natt. Vid kostnadsfri inkvartering utgår intet natttraktamente; dock utgår hälften av traktamentsbeloppet vid vissa sämre inkvarteringar.
- 2) Vid arbete inom egen banmästaravd. m. m. men utom stationeringsorten utgår traktamente med
 - minst 5 kms avstånd och minst 6 tim. bortovaro 3:—/dag
 - » 5 » » » » 10 » » 5:—/dag
- 3) Månadsavlönade arbetare, som icke ha stationär tjänstgöring, få traktamente med 70 kr/månad.

* Viss reduktion om måltid kunnat intas i hemorten.

VII. Försvarets civila arbetare.

Vid arbete utanför ordinarie arbetsplats tillämpas allmänna resereglementet jämte tillägsbestämmelser samt resereglementet för försvaret jämte anvisningar. Arbetare hänförs till traktamentsklass C.

Vissa utantag finnas dock, nämligen bl. a.

- 1) om förrättningen inrymmer inom ordinarie arbetstid utgår traktamente med 3 : —
- 2) om, vid arbete å tillfällig arbetsplats, arbetaren nödgas vara frånvarande från hemmet och ordinarie arbetsplats under ordinarie middagsrast utgår traktamente med 2 : 50
- 3) om, vid arbete å tillfällig arbetsplats, arbetaren nödgas vara frånvarande från hemmet och från ordinarie arbetsplatsen mer än 2 timmar efter ordinarie arbetstidens slut utgår traktamente med 2 : 50
- 4) nattaktamente utgår ej om inkvartering av viss standard erbjudes. Om inkvarteringen håller lägre standard utgår nattaktamente med reducerat belopp 3—7 kr, allt efter den standard, som kvarteret håller.

Bilaga 2.

Till samtliga taxeringsintendenten.

Vissa taxeringsmyndigheter ha för riksskattenämnden framhållit, att missförstånd i viss utsträckning syntes föreligga i fråga om skyldigheten att till taxering uppgiva traktamentsersättningar, vilka utbetalats för sammanträden eller andra uppdrag i kommunal eller enskild verksamhet. Inom föreningar, organisationer och institutioner av olika slag skulle sålunda icke sällan ha förekommit, att traktamentsersättningar till styrelseledamöter och tjänstemän icke i behörig ordning upptagits å löneuppgift enligt 33 § a) taxeringsförordningen och icke heller redovisats i mottagarens deklaration. Enligt vad som uppgivits skulle i detta sammanhang emellanåt vara fråga om fall, då flera dagars traktamenten utbetalats för en förrättningsdag eller då traktamenten från flera organisationer utgått till samma mottagare för samma förrättningsdag. I dylika fall — liksom även när traktamenten för sammanträden utbetalats till personer bosatta på sammanträdesorten — syntes det särskilt angeläget, att gällande bestämmelser beträffande utbetalarens uppgiftsskyldighet och mottagarens deklarationsskyldighet iakttoges, så att taxeringsmyndigheterna sattes i tillfälle att pröva i vad mån den uppburna ersättningen, efter avdrag för nödiga omkostnader, lämnade överskott att tagas till beskattning.

Riksskattenämnden har på grund härav funnit sig böra fästa taxeringsintendenternas uppmärksamhet på förenämnda förhållanden och på angelägenheten av att de i 33 § andra stycket taxeringsförordningen samt i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen meddelade bestämmelserna bliva behörigen iakttagna.

Samtidigt härmed har riksskattenämnden för kännedom överlämnat en avskrift av denna skrivelse — tillika med en redogörelse för innehållet i nämnda författningsrum — till ett antal större organisationer och sammanslutningar inom förningsväsendet och näringslivet.